

Cezaevi Konferansım: 3. Bölüm

MANEVİ DEĞERLERİMİZE RAĞMEN NEDEN BURADAYIZ?

Kralın biri dünyanın en güzel resmini yapacak sanatçıya büyük bir ödül vereceğini ilan eder. Yarışmaya çok sayıda sanatçı katılır. Günlerce çalışırlar birbirinden güzel resimler yaparlar. Sonunda eserleri saraya **teslim** ederler. Tek seçici kraldır. Tablolara bakan kral sadece birinden hoşlanır. Şelale çağılıyor,. Kısaca resim hiç de huzurlu gözüküyordu. Fakat kral resme bakınca, şelalenin ardında kayalıklardaki çatlaktan çıkan mini minnacık bir çalılık gördü. Çalılığın üstünde ise anne bir kuşun örttüğü bir kuş yuvası görünüyordu. Fırtına ve Sertçe akan suyun orta yerinde anne kuş yuvasında bulunan yavrularını besliyor. Ödülü kim kazandı diyorsanız, bu kasvetli resim kazandı. Danışmanları efendim çok güzel resimler var, bu çok kasvetli bir resim dediklerinde, kralın açıklaması şöyle oldu: “ Huzur hiçbir gürültünün yada zorluğun bulunmadığı yer demek değildir. Huzur bütün bunların içinde bile yüreğimizin sükun bulabilmesidir. Hayatta rüzgâr, fırtına, her türlü sıkıntılarla karşılaşabiliriz. Peygamberimizin Ebu cehille olan karşılaşmasını asla unutmayalım. Unutmayalım ki atalarımız bile erkekliğin onda dokuzu çalığı dolanmaktır, demişler. Her münakaşanın temelinde birisinin mutlaka cahilliği yatar. Ya ikisi de cahil olursa seyredin gümbürtüyü.

Şayet buradan şeytani dinleyerek gözümüzü hırs ve kin bürüyerek çıkarsak başımıza yeni sıkıntıların gelmeyeceğini kimse garanti edemez. Unutmayın iki testi çarpışırsa biri kırılır, diğeri ise çatlar. İnsanın aceleciliği, lüzumsuz merakı, yanlış arkadaş seçimi, yanlış ortamlarda bulunması, yanlış ve zararlı alışkanlıklar kazanması yüzünden başına neler gelebileceğini bilseydik, daha az sıkıntı çeker, sevdiklerimize daha az gözyaşı döktürürdük.

Hayatta hiç kimse kötü insan olacağım diye yola çıkmaz, adımını atmaz. Ve yine hiç kimse de bana yanlış yaptırılmaz diyemez. Ünlü hikâyecimiz Ömer Seyfettin’in meşhur “ Üç nasihat” adlı nefis bir hikayesi vardır. Biri: “ Bilmediğinin arkasına düşme, yolunu ve izini bilmediği yere gitme” der. Eğer

aklınızı kullanmaz omzunuzdaki meleği değil, omzunuzdaki şeytanı dinlersek başta anne -babamız olmak üzere kimsenin yanında itibarınız olmaz, hayatta başımızı taştan taşa vururuz. Bal tabağına üşüşen sinekleri düşünün. Önce yaklaşır hortumunu sokar, daha fazla emmek için ayaklarını da sokar karnı iyice şiştiğinde ne hortumunu, ne de ayaklarını kurtarabilir.. Yanlış alışkanlıklar başlangıçta bir ipliktir onu tekrarlayınca halata dönüşür artık ondan kopmanız mümkün değildir.

Dünyada nasıl yaşandığını merak eden bir seyyah doğduğu kasabadan dünya seyahatine çıkar, yıllar sonra evine döner. Arkadaşları, akrabaları ve çocukları sorar. “ Dünyada hayat nasıl?” Adam cevaplar:” Aynen buradaki gibi. Nasıl yaşanacağını bilenler için iyi, nasıl yaşanacağını bilmeyenler için de kötü.” diye cevaplar.

Güzel adetleri olan bir kral sevdiği hizmetçilerinden biriyle çeşitli meyve ağaçlarının bulunduğu bahçede gezerken bir ağaçtan koparıp tadına baktığı meyve oldukça ekşi ve acıdır. Isırdığı meyveyi hizmetçisine verdiğinde, hizmetçi hiç böyle lezzetli bir meyve yememiş gibi meyvenin suyunu akıta akıta iştahla yemeye başlar. Padişah merak eder, acaba ağzının tadı mı kaçtı, diye merak eder. Tekrar hizmetçisinden isteyip tadına baktığında aynı meyve acı ve oldukça ekşi. Kral hizmetçisine “ Bu ekşi ve acı meyveyi nasıl bu kadar suyunu akıta akıta lezzetli yiyiyorsun?” dediğinde hizmetçi: “ Ey padişahım senin elinden yüz binlerce hediye aldım. Verdiğin bu acı ve ekşi meyveden neden yüksüneyim. Senin elinden her an sayısız hediyeler alırken bu meyveden hoşnut olmamam bana yakışmaz. Her an senden gelen nimetlerle besleniyorum. Senden gelen nimet bana nasıl acı gelir?

Allah insanları sürekli sıkıntılarla sınamaz. İnsanlar düşünürse iyi ve sağlıklı günleri sıkıntılı günlerinden daha çoktur. Ama insan akli nisyân ile maluldür. Allah'ın verdiği iyi ve mutlu günlerini hatırlamaz en ufak bir sıkıntıya düştüğünde hep o günleri hatırlar ve anlatır.

Umutsuzluğa gerek yok. Önemli olan aklımızı nerede ve nasıl kullanacağımız önemlidir. Sokakta gezen herkeste akıl olduğunu söyledim. Ama o akıl bir bıçak gibidir. Cerrahın elinde hayat, bir başkasının elinde de büyük hataya neden olabiliyor. Akıl su gibidir konduğu kabın rengini alır. Siz ne düşünürseniz akıl hemen onu gerçekleştirmede harekete geçer. Burada güzel

düşünün, çıkınca güzeli görmeye çalışın, buraya düşmemek için hayatın lezzetini tadın. Buradan bıçak gibi bilenerек çıkarsak yine buraya dönebiliriz. Önemli olan burada hatalarımızdan ders çıkararak umudumuzu yetirmeden çıkalım.

İnsanların bu dünyada en çok muhtaç olduğu şey huzurdur. Ünlü bir ressam, insan ömrü fanidir ama arkasında bıraktığı eserler daha kalıcıdır. Ben huzurun resmini yapayım ki insanlar o resme bakıp huzur bulsunlar, der. Fakat konuyu bir türlü kafasında canlandıramaz. Konuyu tasarlamak üzere evinden çıkar sokakta rastladığı pamuk gibi bembeyaz sakallı bir dedeye rastlar. Dedeye der ki: “ Dedeciğim ben ünlü bir ressamım insan ömrü fani ama eserler kalıcıdır. Ben huzurun resmini yapmak istiyorum. Benden sonra insanlar o resme baksınlar ki huzur duysunlar, neyin resmini yapayım? Dediğinde, yaşlı dede: “ Oğlum mabede git dua eden bir insanın resmini yap.” Der. Fakat ressamın o tarakta bezi olmadığı için kafası almaz yoluna devam eder. Yolda giderken yol kenarında bir ağacın dibinde oturan savaştan çıkmış bir askere rastlar. Askerin yüzü, gözü toz, saçları dağılmış yorgun argın perişan bir vaziyettedir. Ressam selam verip, yaklaşır. Aynı soruyu ona sorar. Askerin verdiği cevap ise çok manidardır. “ Arkadaş en kötü şey savaştır, en iyi şey de barıştır. İnsanlara en çok huzur veren şey barıştır git barışın resmini yap. İnsanlar ona baksın huzur duysun” der. Ressamın yine kafası yatmaz. Günlerce dolaştıktan sonra ressamın yolu Manisa’ya uğrar. Tam Fatih Nikah salonunun önünden geçerken imzalar atılmış beyaz gelinlikler içinde kırmızı kuşaklı, elinde karanfil olan gelinle, lacivertler içindeki damat tam arabanın kapısını açarken, bizim ressam yaklaşır meramını anlatınca, gelin “ Aşkın resmini yap insanlara en huzur veren şey aşktır” der. Damat ise “ arkadaş sevginin resmini yap insanlara en çok huzur veren şey sevgidir” der. Ama ressam yine bir şey anlamaz, konuyu kafasında canlandıramadan dönüp dolaşıp aylar sonra evine gelip zili bastığında kapıyı açıp “ Hoş geldin kocacığım “ diyen hanımın gözünde aşkı, bacakların sarılıp “ hoş geldin babacığım” diyen çocuklarının gözünde de sevgiyi görür. Divana oturup tavşan kanı çayını yudumlarırken konu kafasında canlanır ve resmini yapar adına da “ **YUVAMIZ**” der. Evet insana dünyada en çok huzur veren şey yuvasıdır. Ülkemizde idam yok. Mutlaka bir gün çıkacaksınız. Duam ve dileğim en kısa zamanda yuvanızda karınızın gözünde aşkı, çocuklarınızın gözünde de sevgiyi tatmanız duası ve temennisiyle hepinize saygılarımı sunuyorum ve konuşmamı ünlü şairimiz Can Yücel’in bir şiiriyle bitirmek istiyorum.

Dağın arkasında dağ olur derler doğrudur.

Lakin beklemesini bilersen dağın arkasında bağ da olur.

Onun için ne sabrımı, ne umudumu yitirdim yalan dünyada

Ana rahmi gibidir dünya insana

Ana rahminde göbek bağıdır, hayat bağımız

Dünya ise umutlarımız

Umudunu yitiren hayat bağını da yitirir oğul. Ben bunu bilir, bunu söylerim oğul.

Kalın sağlıcakla

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin MENEMEN T TİPİ KAPALI CEZAEVİNDE mahkumlarla beraberdi.

www.kadirkeskin.net

kadirkeskin45@hotmail.com